

Ավետիք Իսահակյան

Եվ անապատից, հեռու ծովերից

Եվ անապատից, հեռու ծովերից
Եվ դարբասներից, թե խուլ բանտերից
Լքում եմ անվե՛րջ, գիշեր ու ցերեկ
Ողբ ու հեծեծանք մի՛շտ, ամենուրեք.
Տեսնում եմ արցունք ժպրտի հետ հյուսված,
Հացի հետ արյուն – վի՛շտ համատարած...

Եվ ծով – արցունքներն անծայր աշխարհի
Ամեն խորշերից, ամեն սրբուներից
Կաթիլ ու կաթիլ հավաքվում, գալիս,
Թափվում են վրշտոտ, խոցված սրտիս մեջ...

1904

Թիֆլիս